DOI: 10.34015/2523-4552.2019.4.15

УДК 343.8

Колб Р. О.,

магістр права та банківської справи,

консультант АТ КБ «Приватбанк»

ORCID: 0000-0003-0187-3391

СУЧАСНІ ЗАКОНОДАВЧІ ПІДХОДИ, ПОВ'ЯЗАНІ З ПОДОЛАННЯМ КОРУПЦІЙНИХ ВПЛИВІВ У СФЕРІ ІНОЗЕМНОГО ІНВЕСТИВАННЯ ТА БАНКІВСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

У статті здійснено аналіз змісту законодавчої діяльності України, пов'язаної зі сферою іноземного інвестування та роботи банківських установ в умовах корупційних ризиків, а також розроблено науково обґрунтовані пропозиції, спрямовані на вирішення існуючих у зв'язку з цим проблем.

Ключові слова: *корупція; законодавча діяльність; інвестиції; банківські установи; запобігання; суб'єкти корупційних діянь; верховенство права; юридична відповідальність.*

В статье проведен анализ содержания законодательной деятельности Украины, связанной со сферой иностранного инвестирования и работы банковских учреждений в условиях коррупционных рисков, а также разработаны научно обоснованные предложения, направленные на решение существующих в связи с этим проблем.

Ключевые слова: *коррупция; законодательная деятельность; инвестиции; банковские учреждения; предупреждения; субъекты коррупционных деяний; верховенство права; юридическая ответственность.*

Постановка проблеми. Важливість та, однозначно, необхідність розгляду даного питання в якості окремого предмета дослідження полягає у тому, що законодавство є одним із основних засобів забезпечення нормальної життєдіяльності у будь-якому суспільстві та державі.

Виходячи з цього, слід визнати, що зміст і принципи законодавчої діяльності мають завжди слугувати основою для всіх, без винятку, політичних сил, які у результаті виборів на певний період приходять до влади.

Саме тому знання про цей процес та дотримання правил законотворчої техніки мають стати пріоритетними у діяльності як у цілому парламенту, так і окремо взятого народного депутата, а також інших суб'єктів законодавчої ініціативи, виключний перелік яких визначено в Конституції України (ст. 93) [1].

Повною мірою це стосується й діяльності, пов'язаної з іноземним інвестуванням в Україні, враховуючи значну залежність її від корупційних впливів.

Як з цього приводу влучно зауважив О. Ю. Шостко, корупційні

практики порушують основні конституційні засади щодо дотримання прав і свобод громадян, дискредитують політичні й економічні реформи, спричиняють фінансові кризи, величезне розшарування в доходах, блокують надходження інвестицій, порушують принцип рівності перед законом тощо. Як наслідок, за даними Світового банку, від корупції страждає більшість населення країн, що розвиваються [2, с. 9].

При цьому однією з умов, що сприяє підвищенню корупційних ризиків та вчинення корупційних правопорушень, є недосконалість як законопроектів, що подаються на розгляд Верховної Ради України, так і тих законів, які приймаються парламентом у подальшому.

Постановка завдання. Саме зазначені обставини й обумовили вибір теми даної наукової статті та визначили її головне завдання – розробити науково обґрунтовані пропозиції, спрямовані на вирішення існуючих проблем у сфері іноземного інвестування та банківської діяльності України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Як встановлено в ході цього наукового пошуку, досить активно та результативно у зазначеному напрямі працюють такі учені, як: О. А. Белорус, А. П. Заєць, С. А. Косінов, В. С. Реутов, М. М. Семенова, Н. В. Сюр, О. Ю. Шостко, І. В. Яковлюк та інші. Проте досі на доктринальному рівні не повною мірою з'ясовано сутність та вплив корупційних правопорушень на ефективність інвестиційної діяльності в Україні та функціонування її банківської системи.

Виклад основного матеріалу. Як показали результати даного

наукового пошуку, серед найбільш типових прорахунків, що їх допускають суб'єкти законодавчої ініціативи та які суттєво впливають на стан іноземного інвестування і діяльності банківських установ України, з урахуванням корупційних ризиків, можна назвати наступні:

а) грубе порушення принципів нормотворчості;

б) низький рівень правової культури та правової свідомості цих суб'єктів, у результаті чого останні не повною мірою розуміють зміст та призначення функцій нормотворчості;

в) відсутність у зазначених суб'єктах знань і навиків нормотворчої техніки;

г) недотримання співвідношення між загальними, міжгалузевими та галузевими принципами права; інші.

І це парадоксально, бо, як вірно зауважив у зв'язку з цим С. Головатий, наше законодавство все-таки є унікальним, позаяк жодне національне законодавство в світі, крім українського, не містить формального визначення поняття, що його позначено англійською як «the rule of law» (правовладдя) [3, с. 35].

При цьому варто мати на увазі, що правовладдя в належному розумінні цього слова є невідокремленою частиною будь-якого демократичного суспільства, і поняття правосуддя вимагає, щоб усі, хто уповноважений ухвалювати рішення, ставилися до кожного на основі гідності, рівності й здорового глузду та відповідно до принципів права, а також щоб кожен мав можливість оскаржити неправомірність рішень у незалежному та безсторонньому

суді, де кожного забезпечено справедливими процедурами [4, с. 8].

Таким чином, на сьогодні, поряд із визначеними в теорії права принципами нормотворчості та права в цілому, слід вести мову й про принцип правосуддя.

У наукових джерелах під нормотворчістю розуміють діяльність уповноважених на це суб'єктів із розроблення, розгляду, прийняття та офіційного оприлюднення нормативно-правових актів, яка здійснюється за визначеною процедурою [5, с. 210].

В інших доктринальних роботах йдеться не про нормотворчість, а про правоутворення, тобто про складний процес, який охоплює виникнення, зміну чи припинення важливих з точки зору суспільства відносин, що породжує зміни у структурі правосвідомості, кінцевим результатом чого є ухвалення, зміни чи скасування правових норм, спрямованих на регулювання суспільних відносин [6, с. 417].

Одним із видів нормотворчості (правоутворення) є законотворчість, яка здійснюється парламентом, а також народом за особливою процедурою, результатом якої є прийняття законів як нормативно-правових актів вищої юридичної сили [5, с. 211].

У теорії права виокремлюють такі функції нормотворчості, а, отже, й законотворчості:

1) первинне регулювання суспільних відносин – вироблення і прийняття нових нормативно-правових актів з метою врегулювання суспільних відносин, які раніше регулювались правом;

2) вторинне регулювання суспільних відносин (оновлення право-

вого регулювання) – внесення змін та доповнень до нормативно-правових актів або скасування їх окремих положень;

3) дерегуляція суспільних відносин – скасування нормативно-правових актів з метою скасування або скорочення правового регулювання в певній сфері суспільних відносин;

4) усунення недоліків правового регулювання (вдосконалення правового регулювання) – усунення прогалин та колізій у законодавстві, скорочення нормативно-правових актів, які регулюють одні й ті самі суспільні відносини;

5) впорядкування правового регулювання – систематизація нормативно-правових актів з метою створення або підтримання цілісної, узгодженої, зручної для користування системи законодавства [5, с. 212].

У теорії права розроблено також три групи принципів, на яких ґрунтується нормотворчість (законотворчість), а саме:

1. Принципи, що характеризують діяльність державного апарату, в тому числі у сфері нормотворчості:

а) верховенства права, який передбачає, що суб'єкти нормотворчості у своїй діяльності обмежені міжнародними стандартами прав людини, основоположними принципами права, конституційними цінностями;

б) законності, який вимагає від суб'єктів нормотворчості діяти лише в межах повноважень, в порядку та спосіб, що передбачені Конституцією та законами України;

в) демократизму, що означає зв'язок нормотворчості з народом; владдям;

г) ефективності, який зобов'язує необхідність прийняття нормативно-правових актів, що досягають запланованих цілей, та передбачають оптимальне використання матеріальних, фінансових, людських та інших ресурсів;

г) професійному, згідно з яким нормативно-правові акти повинні розроблятися і прийматися особами, які мають необхідну освіту та професійні навички та вміння.

2. Принципи нормотворчості, що ґрунтуються на основоположних і загальних принципах права.

У даному випадку йдеться про принципи справедливості, гуманізму, рівності, свободи, правової визначеності, пропорційності, добросовісності, які зумовлюють існування відповідних вимог до нормотворчої діяльності та її результатів.

3. Спеціальні (власні) принципи нормотворчості:

а) науковості, відповідно до якої у нормотворчій діяльності повинні враховуватися і практично використовуватися напрацювання та рекомендації юридичної науки, а також інших соціальних і природничих наук;

б) плановості, який означає, що нормотворча діяльність має здійснюватися на основі затверджених уповноваженим суб'єктом відповідних планів (програм), які встановлюють перелік нормативно-правових актів, котрі слід опрацювати і прийняти у певний проміжок часу, а також перелік інших необхідних заходів із вказівкою на їх послідовність, строки реалізації та виконавців;

в) оперативності, який передбачає своєчасність видання нормативно-правових актів, скасування і

зміни застарілих актів, швидку ліквідацію прогалин і колізій у законодавстві;

г) системності, що вимагає при створенні нормативно-правового акта враховувати системні властивості законодавства;

г) технічної досконалості, згідно з яким суб'єкти нормотворчості повинні використовувати нормотворчу техніку з метою створення максимально доступних, стислих, точних, однозначних, несуперечливих нормативно-правових актів [5, с. 212–214].

Отже, якщо застосовувати зазначені методологічні засади нормотворчості (законотворчості) до з'ясування змісту діяльності, пов'язаної із запобігання корупційним ризикам і корупційним правопорушенням у сфері іноземного інвестування та функціонування банківської системи України, то можна отримати такі результати:

1. Первинне регулювання даного питання Законом України «Про режим іноземного інвестування» було більш ефективним, професійним, науковим, технічно досконалим і системним, ніж здійснення у цьому напрямі інших функцій нормотворчості (законотворчості) (вторинної, дерегуляції тощо), що й позначилося у подальшому на ефективності діяльності банківських установ нашої держави.

Йдеться, зокрема, про такі прорахунки, які були допущені при регулюванні суспільних відносин, що стосуються інвестиційної діяльності в Україні, а саме:

а) у ст. 1 зазначеного Закону «Визначення термінів, що вживаються в Законі» дано роз'яснення тих термінів, які у ньому вживаються.

Так, у цій статті говориться про іноземні держави, міжнародні урядові та неурядові організації – це термін, який вжито при первинному регулюванні даного питання ще у березні 1996 р. (до прийняття у червні 1996 р. Конституції України), при реалізації інших функцій законотворчості залишається незмінним за змістом до теперішнього часу, що не відповідає соціально-правовим та економіко-фінансовим реаліям, які склалися нині.

Зокрема, цей термін не повною мірою відповідає змісту Закону України від 21 червня 2018 р. «Про національну безпеку України», в якому визначено ті загрози, які варто враховувати при прийнятті у тому числі нових законів та інших нормативно-правових актів в Україні (воєнний конфлікт; збройний конфлікт; загрози національній безпеці України; воєнна безпека; ін.).

Виходячи з цього, варто було б при вторинному регулюванні та реалізації інших функцій нормотворчості з питань діяльності банківських установ та іноземного інвестування в Україну термін «іноземні держави, міжнародні урядові та неурядові організації», який вжито у ст. 1 Закону України «Про режим іноземного інвестування», викласти у такій редакції:

«Іноземні держави, які не віднесені ООН до держав терористичного спрямування, а також держав-агресорів згідно з чинним законодавством України, а також міжнародні урядові організації такої ж спрямованості та неурядові організації, які діють на території України на законних підставах»;

б) у ст. 7 даного Закону «Правовий режим інвестиційної діяль-

ності», яка на сьогодні не піддавалась змінам, доповненням, дерегуляції тощо, законодавець вжив у ч. 1 у кінці речення словосполучення «міжнародними договорами України». Вважаємо, що слід було б мову вести про «міжнародні договори, згоду на які надала Верховна Рада України», як це, зокрема, зазначено в ст. 9 Конституції України. Більш того, у ст. 8 Основного Закону України підкреслюється, що Конституція України має найвищу юридичну силу, а її норми є нормами прямої дії.

З огляду на це нова редакція ст. 7 Закону України «Правовий режим інвестиційної діяльності» є на сьогодні нагальною та очевидною, у тому числі з урахуванням вимог принципів верховенства права, професіоналізму, системності та технічної досконалості. Як у зв'язку з цим слушно зауважила І. О. Биля-Сабадаш, важливим інструментом нормативної діяльності є нормотворча техніка, тобто система засобів і правил вираження та закріплення змісту нормативно-правових актів, використання якої забезпечує ясність, точність, чіткість і несуперечливість цих актів [5, с. 216].

Про суперечливість змісту вжитого у ст. 7 зазначеного вище Закону досліджуваного словосполучення свідчать також норми Закону України «Про міжнародні договори», відповідно до яких діючими на території нашої держави є лише ті міжнародні договори, згоду на які надала Верховна Рада України;

в) у ч. 2 ст. 7 Закону України «Про режим іноземного інвестування» при первинному регулюванні даного питання вжито словосполучення «може встановлюватися пільговий режим інвестиційної та іншої

господарської діяльності», але жодним словом не вказано, який орган державної влади повинен його дозволити, що має ключове значення для подолання корупційних ризиків у сфері функціонування банківських установ нашої держави.

Виходячи з того, що виключно законами визначається у тому числі порядок інвестиційної та банківської діяльності (п. п. 5, 7, 8, 9 ст. 92 Конституції України), варто було б ч. 2 ст. 7 даного закону доповнити реченням такого змісту:

«Порядок та перелік суб'єктів інвестиційної діяльності, які діють на території України, визначаються Верховною Радою України з урахуванням вимог Законів України «Про національну безпеку України», «Про міжнародні договори» та міжнародних договорів, згоду на які надала Верховна Рада України».

При такому підході не тільки повною мірою у законотворчій діяльності буде реалізовано принципи системності та професіоналізму, а й забезпечено демократичний цивільний контроль за зазначеною сферою суспільних відносин, а також створено реальні перешкоди для реалізації відповідних загроз національній безпеці України, про які йдеться в п. 6 ст. 1 Закону України «Про національну безпеку України»;

г) не відповідає вимогам принципу системності й ч. 2 ст. 9 Закону України «Про режим іноземного інвестування», а саме: у цій нормі права не зазначено положення про те, що у разі протиправного та злочинного використання іноземних інвестицій на території України та використання при цьому її банківських установ, їх предмет може бути арештовано згідно з чинним криміналь-

но-процесуальним законодавством України та на підставі рішення суду передано у дохід держави.

Такий підхід ґрунтується на положеннях:

– розділу II Кримінального процесуального кодексу України «Заходи забезпечення кримінального провадження» (глави 10–17), розділу IV «Судове провадження у першій інстанції» (глава 29 «Судові рішення»); розділу VIII «Виконання судових рішень» та розділу IX «Міжнародне співробітництво під час кримінального провадження») [7];

– розділу XI Закону України «Про запобігання корупції», у якому закріплено відповідальність за корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення та усунення їх наслідків (ст. 65–69) та розділу XII «Міжнародне співробітництво» (ст. 70–73) [8].

Виходячи з цього, логічно було б ст. 9 Закону України «Про режим іноземного інвестування» доповнити частиною третьою такого змісту:

«У випадках, визначених у кримінальному процесуальному законодавстві України, іноземні інвестиції можуть бути арештовані та підставі рішення суду, яке набрало законної сили, передані у дохід держави»;

г) у порушення вимог принципів верховенства права та законності у Законі України «Про режим іноземного інвестування» у ст. 6 «Законодавство, яке регулює інвестиційну діяльність в Україні» відсутнє таке правове джерело, як Конституція України. Саме тому, виходячи з вимог ст. 8, 19 Конституції України, слід ст. 6 зазначеного Закону викласти у наступній редакції:

«Порядок та режим іноземного інвестування в Україні визначається Конституцією України, цим законом та іншими законами України, а також міжнародними договорами, згоду на які надала Верховна Рада України, з урахуванням національних інтересів України»;

д) розділ III даного Закону «Контроль за здійсненням іноземних інвестицій» суперечить вимогам принципу технічної досконалості, позаяк після виключення з нього Законом України від 31 травня 2016 р. ст. ст. 13 та 14 [9] та залишення у ньому ст. 15 «Статистична звітність про іноземні інвестиції» він має називатись саме за аналогією ст. 15 даного Закону.

Такий підхід ґрунтується на змісті терміна «контроль», який у науковій літературі розглядають у широкому та вузькому значеннях. У широкому розумінні контроль тлумачать як перевірку, облік діяльності кого-, чого-небудь, нагляд за кимось, чимось [10, с. 294]. У свою чергу, у вузькому змісті цей термін означає перевірку, а саме: виконання рішень, прийнятих вищою організацією; розпоряджень різних рівнів системи управління; дотримання організаційних та інших нормативів тощо [11, с. 20].

Додаткові аргументи з цього приводу витікають із змісту Закону України «Про держану статистику» [12], а також із змісту науки статистики. Так, відповідно до вимог ст. 12 зазначеного Закону, до завдань органів державної статистики контроль не належить.

У наукових джерелах термін «статистика» розглядають як: 1) науку про кількісні зміни у розвитку людського суспільства і

народного господарства; 2) кількісний облік масових явищ; 3) метод кількісний досліджень, який застосовується в науці [13, с. 547].

У широкому розумінні під статистикою розуміють як суспільну науку, що вивчає кількісну сторону масових явищ суспільного життя в нерозривному зв'язку з їх якісною стороною в конкретних умовах простору і часу [14, с. 11]. Отже, з доктринальних позицій статистичну звітність, про яку йдеться в ст. 15 Закону України «Про режим іноземного інвестування», не можна віднести до форм чи засобів контролю, а отже, назва розділу III даного нормативно-правового акта має бути видозмінена та приведена до назви ст. 15 даного Закону.

Підлягають відновленню й ст. 13 та ст. 14 зазначеного Закону, які стосувались контролю за здійсненням іноземних інвестицій, що логічно впливає із змісту ст. 98 Конституції України, відповідно до якої контроль від імені Верховної Ради України за надходженням коштів до Державного бюджету України та їх використання здійснює Рахункова палата. У свою чергу, як це витікає із змісту ст. 97 Основного Закону, Кабінет Міністрів України, відповідно до закону, подає до Верховної Ради України звіт про виконання Державного бюджету України, а, згідно з п. 3 ст. 116 Конституції України Уряд забезпечує проведення фінансової, цінової, інвестиційної та податкової політики, що має пряме відношення до режиму іноземного інвестування в нашій державі, а також діяльності у зв'язку з цим банківських установ.

Контрольними функціями наділений також, відповідно до За-

кону України «Про Кабінет Міністрів України», і цей вищий орган у системі органів виконавчої влади [15]. Так, як це витікає із змісту ч. 2 ст. 1 зазначеного Закону, Уряд наділений й контрольними функціями. Більш того, на Кабінет Міністрів України покладено таке основне завдання, як: забезпечення інвестиційної політики (п. 2 ч. 1 ст. 2 Закону України «Про Кабінет Міністрів України»). Крім цього, як це витікає із змісту ч. 3 ст. 4 цього Закону «Правові засади діяльності Кабінету Міністрів України», Уряд України визначає порядок моніторингу виконання програмних документів

Кабінету Міністрів України (моніторинг (анг. monitoring, від лат. monitor – запобігаючий) – це систематичне спостереження та контроль за якимось процесом з метою виявлення його відповідності бажаному результату [13, с. 371].

Висновки. Таким чином, видозміна розділу III Закону України «Про режим іноземного інвестування» і в цьому аспекті є очевидною та актуальною, враховуючи високий рівень корупційних ризиків вчинення правопорушень у сфері суспільних відносин, включаючи діяльність банківських установ в нашій державі.

Список використаних джерел

1. Конституція України : офіц. текст. Київ : Алерта, 2019. 80 с.
2. Запобігання корупції : підручник / Б. М. Головкін, О. Г. Колб, В. Ф. Оболенцов та ін.; за заг. ред. Б. М. Головкіна. Харків : Право, 2019. 296 с.
3. Головатий С. Коментар до документа Венеціанської Комісії «Доповідь про правовладдя» («Report on the rule of law») : ухвалений на 86-му пленарному засіданні 25–26 березня 2011 р. : довідкове видання. Страсбург-Київ : Європейська комісія «За демократію через право» (Венеціанська комісія). Доповідь про правосуддя, 2011. С. 35–40.
4. Доповідь про правосуддя : довідкове видання. Страсбург-Київ : Європейська комісія «За демократію через право» (Венеціанська комісія), 2011. 91 с. (укр. та анг. мови).
5. Теорія держави і права : підручник для студ. юрид. вищ. навч. закл. За ред. О. В. Петришина. Харків : Право, 2014. 368 с.
6. Кельман М. С., Катуха О. С., Коваль І. М. Загальна теорія держави і права : підручник / за заг. ред. д. ю. н., проф. М. С. Кельмана. Тернопіль : ТОВ Терно-граф, 2018. 804 с.
7. Кримінально процесуальний кодекс України : офіц. текст. Київ : Алерта, 2017. 292 с.
8. Закон України «Про запобігання корупції» : офіційний текст. Київ : Алерта, 2018. 76 с.
9. Про внесення змін і доповнень у Закон України «Про режим іноземного інвестування» : Закон України від 31.06.2016 р. № 1390-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 28. Ст. 531.
10. Великий тлумачний словник української мови / укл. О. Єрошенко. Донецьк : Глорія Трейд, 2012. 767 с.
11. Беньковський С. Ю. Соціально-правове призначення контролю за діяльністю державних органів. *Формування пенітенціарної системи України* : матеріали наук.-практ. конф. (м. Одеса, 05 травня 2012 р.). Одеса : Управління ДПтС України; Одеська держ. ун-т внутр. справ; Міжнародний гуманіт. ун-т, 2012. С. 19–23.
12. Про державну статистику : Закон України від 17.09.1992 р. № 2614-XII. URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/law/show/2614-12/>.

13. Булыко А. Н. Большой словарь иностранных слов. 3-е изд., испр., перераб. Москва : Мартин, 2010. 704 с.
14. Правова статистика підручник / О. М. Джужа, В. В. Васинович, Ю. О. Левченко та ін.; за заг. ред. професора О. М. Джужа. Київ : Атіка, 2014, 448 с.
15. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 27.02.2014 р. № 794-VII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-18> (дата звернення: 12.12.2019).

References

1. Holovkin, B., Kolb, O. (2019). *Zapobihannia koruptsii*. Kharkiv: Pravo [in Ukrainian].
2. Holovaty, S. (2011). *Komentar do dokumenta Venetsianskoi Komisii «Dopovid pro pravovladdia» («Report on the rule of law»)* : ukhvalenyi na 86-mu plenarnomu zasidanni 25-26 bereznia 2011 roku. Strasburh-Kyiv: Yevropeiska komisiia «Za demokratiiu cherez pravo» (Venetsianska komisiia). *Dopovid pro pravosuddia* [in Ukrainian].
3. Petryshyn, O., Pohrebniak, V. (2014). *Teoriia derzhavy i prava*. Kharkiv: Pravo [in Ukrainian].
4. Kelman, M. S., Katukha, O. S., Koval, I. M. (2018). *Zahalna teoriia derzhavy i prava*. Ternopil: TOV Terno-hraf [in Ukrainian].
5. Benkovskiy, S. Yu. (2012). *Sotsialno-pravove pryznachennia kontroliu za diialnistiu derzhavnykh orhaniv. Formuvannia penitentsiarnoi systemy Ukrainy: materialy nauk.-prakt. konf.* (m. Odesa, 05 travnia 2012 roku). Odesa: Upravlinnia DPtS Ukrainy; Odeska derzh. un-t vnutr. sprav; Mizhnarodnyi humanit. un-t, 19-23 [in Ukrainian].
6. Dzhuzha, O. M., Vasylevych, V. V. (2014). *Pravova statystyka*. Kyiv: Atika [in Ukrainian].

R. Kolb, Master of Laws and Banking Consultant of JSC CB "Privatbank"
ORCID: 0000-0003-0187-3391

Modern legislative approaches, related to overcoming corruption influences in the sphere of foreign investment and bank activity in Ukraine

The importance and a clear need for considering this issue as a separate subject of study is that legislation is one of the main means of ensuring a normal life in any society and state. For this reason, it should be acknowledged that the content and principles of legislative activity should always serve as a basis for all, without exception, political forces that come to power as a result of elections for a certain period.

That is why knowledge of this process and compliance with the rules of legislative technology should become a priority in the activity of both the whole Parliament and individual MPs, as well as other subjects of the legislative initiative, the exclusive list of which is defined in the Constitution of Ukraine (Article 93).

To a full extent, this also applies to activities related to foreign investment in Ukraine, given its considerable dependence on corruption effects.

Corruption practices violate the basic constitutional principles of respect for citizens' rights and freedoms, discredit political and economic reforms, cause financial crises, huge stratification of income, block the flow of investment, violate the

principle of inflow. As a result, most developing countries suffer from corruption, according to the World Bank.

At the same time, one of the conditions that contributes to the increase of corruption risks and the emergence of corruption offenses is the imperfection of both bills submitted to the Verkhovna Rada of Ukraine and those adopted by the Parliament in the future.

Goal setting. These circumstances led to the choice of the topic of this scientific article and determined its main task – to develop scientifically based proposals aimed at solving existing problems in the field of foreign investment and banking activities of Ukraine.

Keywords: *corruption; legislative activity; investments; banking institutions; prevention; subjects of corruption; Rule of Law; legal liability.*